

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ 5 ΓΥΝ

ΑΔΕΙΟ ΝΥΦΙΚΟ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυναικεία υπόθεση 5 – Άδειο νυφικό**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκκ
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Έλσα Σμαραγδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου, 2025
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025, 12.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6288-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ5

ΑΔΕΙΟ ΝΥΦΙΚΟ

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ
ΛΕΝΑΣ ΜΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΛΑΙΡΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Γυναικεία υπόθεση, 2021

Γυναικεία υπόθεση 2 – Φίλια πυρά, 2022

Γυναικεία υπόθεση 3 – Scripta manent, 2023

Γυναικεία υπόθεση 4 – Τζόκερ, 2024

Πρόλογος

Αθήνα, Σάββατο 4 Σεπτεμβρίου 2021

Something old, something new, something borrowed, something blue. Αυτή η φράση έχει εντυπωθεί στο μυαλό σου. Δε θυμάσαι πού την ανακάλυψες, αν ήταν κάτι που άκουσες ή που διάβασες ίσως. Μάλλον το δεύτερο... Ένα αστυνομικό βιβλίο με τρεις αδελφές που ήθελε να φλερτάρει ένας επίδοξος μνηστήρας λόγω της παρουσίας τους, κατέληγε όμως να τις σκοτώνει, ένα βιβλίο που είχες διαβάσει στο πλαίσιο του μαθήματος των αγγλικών όταν ήσουν στο γυμνάσιο ίσως. Δε σε είχε εντυπωσιάσει και τόσο πέρα από αυτή τη φράση. Που επαναλαμβάνεις από τότε συχνά πυκνά μέσα σου σαν το απόλυτο μάντρα, την απαραίτητη προϋπόθεση για έναν επιτυχημένο γάμο.

Έτσι και σήμερα. Τη μέρα που, επιτέλους, ντύνεσαι εσύ η ίδια νύφη. Και καθότι προληπτική –κι ας μη θέλεις να το παραδεχτείς ούτε στον ίδιο σου τον εαυτό–, έχεις φροντίσει για τα πάντα. Φοράς στο στήθος το παλιό μενταγιόν της γιαγιάς σου, αυτό με τη φωτογραφία των προπαππούδων σου μέσα, σε συνδυασμό με ένα ζευγάρι υπέροχα διαμαντένια σκουλαρίκια, ολοκαίνουργια αυτά, και μια γαλάζια καλτσοδέτα, προσεκτικά περασμένη στον μηρό σου. Έχεις καλύψει λοιπόν τα τρία από τα τέσσερα στοιχεία, κάτι παλιό, κάτι καινούργιο, κάτι γαλάζιο, και χαμογελάς τώρα σαρκαστικά συνειδητοποιώντας πως το πιο δύσκολο απ' όλα έχει αποδειχτεί αυτό που για άλλους είναι το πιο απλό: το δανεικό. Απαιτεί όμως κοινωνικές δεξιότητες ο δανεισμός. Και κύκλο, φιλικό κύκλο,

ακόμα και μικρό, περιορισμένο, κι εσύ έχεις απολέσει εδώ και καιρό και τα δύο. Παρ' όλα αυτά, τελευταία στιγμή σχεδόν τα καταφέρνεις. «Δανείζεσαι» ένα μικρό κοκαλάκι από την κοπέλα που σου έφτιαξε νωρίτερα τα νύχια. Δεν της το ζήτησες στην ουσία. Το ξέχασε πάνω στο τραπεζάκι, όταν αποφάσισε να αφήσει τα μαλλιά της κάτω, εσύ όμως το είδες και δεν της το θύμισες την ώρα που έφευγε. Θα της το επιστρέψεις φυσικά. Οποσδήποτε. Όχι γιατί έχει κάποια αξία –ένα μικρό, πλαστικό, ασημένιο κλαμεράκι με στρας είναι–, θέλεις όμως να μετρήσει ως κάτι δανεικό.

Έτοιμη είσαι τώρα να φορέσεις το παραμυθένιο νυφικό σου. Κοιτάξεις την κάρτα από εκλεκτό χαρτί με την καλλιγραφικά τυπωμένη περιγραφή που το συνοδεύει και το πρότερο χαμόγελο μετατρέπεται τώρα σε γκριμάτσα.

Ένα Νυφικό Βγαλμένο από Όνειρο

*Μια δημιουργία που αγκαλιάζει το σώμα σαν απαλή αύρα,
φτιαγμένη από την πιο φίνα γαλλική δαντέλα Chantilly,
με περίτεχνες κεντητές λεπτομέρειες
και μεταξωτό, αέρινο τούλι που προσδίδει
αιθέρια κίνηση σε κάθε βήμα.*

Κοιτάξεις το διακριτικό ιβουάρ χρώμα του· αντανακλά τη διαχρονική κομψότητα, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, και χαϊδεύεις με τα ακροδάχτυλά σου το χειροποίητο κέντημα με κρυστάλλους Swarovski, που λάμπει διακριτικά στις αχτίδες φωτός καθώς τρυπώνουν από το μεγάλο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς σου. Η ανοιχτή πλάτη, στολισμένη με μια σειρά από μαργαριταρένια κουμπιά, αναδεικνύει τη θηλυκότητα μ' έναν τρόπο εκλεπτυσμένο, αλλά και ακαταμάχητο, ενώ η εναλλαγή μεταξωτής οργάντζας και απαλής μουσελίνας στη φούστα δημιουργεί ένα παιχνίδι διάφανων στρώσεων που προσδίδουν βάθος και μυστήριο. Ξέρεις ήδη από την πρόβα

πως κάθε κίνησή σου με αυτό το ρούχο θυμίζει χορογραφία, πως κάθε βλέμμα που θα πέσει πάνω σου θα εντυπωσιαστεί από την απεγάδιαστη ποιότητα και την αρχοντική του χάρη, και ίσως αυτός να είναι ο λόγος που ξαφνικά δε νιώθεις και τόσο σίγουρη.

*Ένα νυφικό που δε φοριέται, αλλά γεννιέται μαζί
με τη νύφη που το έχει επιλέξει. Ένα κομμάτι
πολυτέλειας που θα μείνει για πάντα χαραγμένο σαν ανάμνηση
ενός απόλυτα ονειρικού γάμου. Η ώρα η καλή!*

Ολοκληρώνεις την ανάγνωση της συνοδευτικής κάρτας και αναστενάζεις βαθιά, παραιτημένα. Σου ταιριάζει εσένα αυτό το νυφικό; Διότι πέρα από κάτι παλιό, καινούργιο, δανεικό και γαλάζιο, εσύ έχεις και κάτι άλλο πάνω σου. Κάτι ντροπιαστικό και νοσηρό. Κάτι κόκκινο. Κατακόκκινο. Κι ας έχει μεγάλη διακύμανση η συγκεκριμένη απόχρωση στο σώμα σου. Η τελευταία άλλωστε «προσθήκη» έχει γίνει λίγες μόλις ώρες νωρίτερα, όσο κι αν προσπάθησες να επιβληθείς στον εαυτό σου και να δείξεις αυτοσυγκράτηση. Δεν τα κατάφερες. Παρόλο που, ευτυχώς, σταμάτησες εγκαίρως.

Κουνάς το κεφάλι σου πέρα δώθε για να απωθήσεις όλες αυτές τις σκέψεις –τις μαύρες σκέψεις– που δεν ταιριάζουν στο λευκό της ημέρας, στο λευκό που κρατάς τώρα στα χέρια σου. Φοράς προσεκτικά το νυφικό σου, με δέος και σεβασμό, όπως αρμόζει σ' ένα τέτοιο ρούχο, και κοιτάζεσαι στον καθρέφτη. Είσαι υπέροχη. Παρά το άτοπο κόκκινο, τις κάποιες ρυτίδες που δεν έχει μπορέσει να καλύψει το απεγάδιαστο μακιγιάζ, τη μελαγχολία που έχει σταθεί αδύνατον να χαθεί από το βλέμμα. Ούτε καν σήμερα. Ιδίως σήμερα...

Κάνεις ένα τελευταίο τσεκάρισμα και χαμογελάς ικανοποιημένη στο είδωλό σου. Στη συνέχεια μπαίνεις προσεκτικά στο ασανσέρ, έχοντας σηκώσει απαλά τη μακριά σου φούστα για να μην πιαστεί πουθενά και τη λερώσεις, και φτάνεις στο

γακράζ. Επιβιβάζεσαι στην ολόλευκη κουπέ Μερσεντές σου και βάζεις μπροστά. Μόνη σου θα πας στην εκκλησία, κι ας μη συνηθίζεται. Ούτε εσύ όμως είσαι μια συνηθισμένη νύφη, σωστά; Σου αρέσει αυτή η σκέψη, αφήνεις ένα παιδικό, σκανταλιάρικο γελάκι και γυρνάς το κλειδί στη μίζα. Και με το που βγαίνεις από την ψηλή αυλόπορτα έξω στον δρόμο, κορνάρεις ενθουσιασμένη.

Φτάνεις στην εκκλησία νωρίτερα απ' ό,τι επιβάλλεται από την παράδοση· ο γαμπρός περιμένει πάντα τη νύφη και όχι η νύφη τον γαμπρό. Παρκάρεις λοιπόν στον λόφο που είναι λίγο πιο κει, στο σημείο απ' όπου αγναντεύατε πάντα μαζί τη θάλασσα κάνοντας όνειρα για τον μελλοντικό σας γάμο. Εκεί. Σ' αυτό το κατάσπρο ξωκλήσι, που το γλείφουν το νερό, ο άνεμος και η αλμύρα. Είναι ωραία μέρα σήμερα. Φωτεινή, καλοκαιρινή, ανέφελη, όπως ακριβώς την έχεις φανταστεί, κι αυτός, παρόλο που είναι ακόμα νωρίς, στέκεται στην είσοδο, κοστουμαρισμένος, πανέμορφος, με την ανθοδέσμη στο χέρι. Η καρδιά σου χτυπάει τόσο δυνατά από λατρεία, επιθυμία, προσμονή, που νιώθεις ότι θα σου τρυπήσει το στήθος. Σκέφτεσαι να βάλεις μπροστά και να πας τώρα αμέσως κοντά του, κι ας μην έχουν έρθει καν ακόμα όλοι οι καλεσμένοι, προστάξεις όμως τον εαυτό σου να μείνει εκεί όπου είναι. Να περιμένει.

Τα λεπτά που περνούν σου φαίνονται αιώνες. Ο κόσμος έρχεται, η ώρα πλησιάζει, τον βλέπεις να κοιτάζει αγχωμένος το ρολόι του και κάτι στο στομάχι σου φτερουγίζει από τη συγκίνηση. Ανάβεις τη μηχανή και ξεκινάς να κορνάρεις. Συνεχόμενα, δυνατά, ενθουσιασμένα. Άλλα κορναρίσματα ενώνονται με τα δικά σου και το χαρούμενο αυτό πανδαιμόνιο σου γεμίζει την ψυχή. Βλέπεις τον κόσμο που αρχίζει να χειροκροτά ενθουσιασμένος και όλοι πλησιάζουν στην είσοδο την εκκλησίας για να υποδεχτούν τη νύφη, ως είθισται, ενώ ακούγονται επιφωνήματα θαυμασμού, όταν καταφτάνει το στολισμένο κατάλευκο σπορ αυτοκίνητο. Κλείνεις τα μάτια για να μην κυλήσει αυτό το δάκρυ που προσπαθείς να συγκρατήσεις, σβήνεις τη μηχανή και ετοιμάζεσαι.

Για τι πράγμα αλήθεια; Τόση ώρα γυρνάς απλώς το κλειδί στη μίζα, δεν έχεις κινηθεί όμως ούτε ρούπι. Δεν έχεις πλησιάσει στην εκκλησία. Δεν έχεις χαμογελάσει στο ενθουσιασμένο πλήθος. Δεν έχεις σπεύσει στην αγκαλιά του. Στο μυαλό σου έρχεται τώρα μια παλιά ταινία, το *Η νύφη το 'σκασε*, και αναρωτιέσαι πώς θα αντιδρούσε εκείνος αν του προέκυπτε κάτι ανάλογο. Τίποτα τέτοιο δε συμβαίνει όμως τώρα. Διότι η νύφη, η πανέμορφη νύφη, έχει μόλις κατέβει από το αυτοκίνητο, συνοδεία του πατέρα της, και κατευθύνεται προς το μέρος του, με τα φλας των φωτογράφων να αστράφτουν γύρω της.

Η νύφη... Η άλλη νύφη. Όχι εσύ.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

*Ήταν η προδοσία σαν ένα κομμάτι φως
που φαινόταν να μας περιμένει στο τέλος του δρόμου·
σαν μια αχτίδα που θα χανόταν στο σκοτάδι της νύχτας.*

Η ώρα η... καλή;

Κυριακή 23 Απριλίου 2023

Αργυρούπολη, στο σπίτι της νύφης, 12:30 μ.μ.

Οι φίλες της δεν είχαν έρθει ακόμα. Λογικό, αν λάμβανε κανείς υπόψη την ώρα που είχαν επιστρέψει το προηγούμενο βράδυ, το σημερινό ξημέρωμα πιο σωστά. Δεν αποτελούσε κάποιο είδος μπάτσελορ η χθεσινοβραδινή τους έξοδος –η Φανή σιχαινόταν όλες αυτές τις δήθεν αμερικανιές–, αλλά περισσότερο μια απόφαση της τελευταίας στιγμής. Είχε νιώσει ξαφνικά πως ασφυκτιούσε μέσα στους τέσσερις τοίχους του πατρικού της, είχε καλέσει λοιπόν την Άσπα και τη Νεφέλη παρακαλώντας τες να βρεθούν, κι ας είχε απορρίψει η ίδια όποια πρόταση της είχαν κάνει τις προηγούμενες μέρες. Τις είχε πληγώσει. Το ήξερε. Μπορεί να μην της είχαν πει το παραμικρό, είχε δει όμως τη φευγαλέα σκιά της απογοήτευσης στο βλέμμα τους όταν τους είχε ανακοινώσει πως καμία από τις δύο δε θα ήταν κουμπάρα στον γάμο της, κι ας έκαναν σχέδια από μικρά κοριτσάκια ακόμα για το πώς θα πάντρευαν η μία την άλλη. Δε γινόταν αυτό στην περίπτωση της. Οι κουμπάροι είχαν επιλεγεί προσεκτικά από τον μελλοντικό της σύζυγο με βάση τις επαγγελματικές του υποχρεώσεις και αυτή είχε συναινέσει, καταλαβαίνοντας πόσο σημαντικά ήταν τέτοιου τύπου «παντρέματα», ίσως περισσότερο και από το δικό τους.

Δεν την είχε φανταστεί πάντως έτσι αυτή τη μέρα. Και δεν

αφορούσε μονάχα την κουμπαριά η συγκεκριμένη συνειδητοποίηση που της είχε φέρει τώρα μια πικρή γεύση στο στόμα. Κάποια όνειρα όμως ήταν μάλλον παιδικές φαντασιώσεις που πολύ σπάνια έβγαιναν αληθινές, κι εκείνη όφειλε να αρχίσει σιγά σιγά να ετοιμάζεται. Από στιγμή σε στιγμή θα κατέφθανε το πλήθος από κομμωτές, στιλίστες και μακιγιέζ που είχαν κλείσει για την περίπτωση και η ίδια ήθελε να προλάβει να κάνει τουλάχιστον ένα μπάνιο με την ησυχία της πριν ξεκινήσει το πανδαιμόνιο.

Μπήκε στην ντουζιέρα κι έκανε να ανοίξει το νερό, τελευταία στιγμή όμως, σαν να θυμήθηκε κάτι, έπιασε το κινητό της που είχε αφήσει δίπλα στον νιπτήρα και άνοιξε την εφαρμογή μηνυμάτων που συνήθιζε να χρησιμοποιεί. Δεν είχε νόημα αυτή η κίνηση και το ήξερε –ο ήχος που είχε επιλέξει για τα μηνύματά της ήταν πολύ οξύς και χαρακτηριστικός– της ήταν αδύνατον όμως να αντισταθεί στην παρόρμησή της να τα τσεκάρει και πάλι. Τίποτα. Κανένα νέο μήνυμα. Αναστέναξε και επέστρεψε στην ντουζιέρα.

Μάλλον παιδική φαντασίωση ήταν όλο αυτό –κάποια στιγμή έπρεπε να το πάρει απόφαση και να ωριμάσει–, προς στιγμήν όμως είχε επιτρέψει στον εαυτό της να ελπίζει, να οραματιστεί, να δράσει: επιπόλαια ίσως, αλλά αποφασιστικά. Και αν κάτι δεν είχε συνηθίσει ως τώρα, αυτό ήταν το να παίρνει αποφάσεις. Της είχε αρέσει λοιπόν αυτή η πρόσκαιρη μετάλλαξη, αν θα μπορούσε να το πει κανείς έτσι, αν και μάλλον παιχιδάκι –ανούσιο, άκυρο, χαζό και σίγουρα παιδικό– θα έπρεπε να χαρακτηριστεί το συγκεκριμένο.

Άφησε το καυτό νερό να πέσει πάνω της και ένιωσε αμέσως το κορμί της να χαλαρώνει. Όχι όμως και το μέσα της.

Άνω Βούλα, στο σπίτι του γαμπρού, 12:45 μ.μ.

Είχε ξυπνήσει με πονοκέφαλο, όπως του συνέβαινε κάθε φορά που έπινε πολύ. Υπερβολικά πολύ. Είχε βγει το προηγού-

μενο βράδυ μαζί με δυο τρεις φίλους, και είχαν πάρει σβάρνα τα στριπτιζάδικα της Αθήνας, όπως άρμοζε σε κάθε μπάτσελορ που... σεβόταν τον εαυτό του. Ένα πανηγυράκι ήταν ο γάμος –κάθε γάμος, όχι μόνο ο δικός του–, και αυτός, ο γνωστός και μη εξαιρετέος Ηλίας Βρεττός, που φιγουράριζε σε κάθε κοσμική στήλη που επίσης σεβόταν τον εαυτό της, σκόπευε να το απολαύσει στο έπακρο. Και να αγνοήσει το επικριτικό βλέμμα της Φανής, που αντιμετώπιζε τέτοιου τύπου επιλογές με μια σοβαρότητα, σοβαροφάνεια πιο σωστά, απαίριαστη στο νεαρό της ηλικίας της. Δεν είχε σημασία. Δίπλα του θα έστρωνε σιγά σιγά. Θα συνήθιζε τον δικό του τρόπο ζωής και από ένα σημείο και μετά θα αποζητούσε σίγουρα τα φωτογραφικά φλας. Άλλωστε, ο φακός την αγαπούσε. Το είχε διαπιστώσει ήδη αυτό ο Ηλίας, και η αλήθεια είναι πως καθόλου δεν τον είχε χαλάσει η συγκεκριμένη διαπίστωση. Ήθελε δίπλα του μια γυναίκα λαμπερή, εντυπωσιακή, πανέμορφη, και η Φανή, με το καλλίγραμμο φιλόλιγνο σώμα, τη μελένια επιδερμίδα, τα πλούσια καστανά μαλλιά και τα σχεδόν χρυσαφιά μάτια συγκέντρωνε πάνω της όλα τα βλέμματα, ακόμα και άθελά της. Έμοιαζε πολύ στη μητέρα της, όπως είχε διαπιστώσει από την πρώτη στιγμή, ήταν όμως μια πιο γλυκιά και πιο γήινη εκδοχή εκείνης.

Έριξε ένα αναβράζον πανσίπονο σε ένα ποτήρι με νερό και, παρά το διαρκές σφυροκόπημα μέσα στο κεφάλι του, κοίταξε χαμογελώντας πονηρά το όμορφο, αν και ταλαιπωρημένο, είδωλό του στον καθρέφτη του μπάνιου. Διότι η δική του νύχτα είχε τελειώσει διαφορετικά από εκείνη των φίλων του. Η δική του «έκπληξη» τον περιέμενε στα σκαλοπάτια του σπιτιού του, όταν επέστρεψε λίγο πριν από το ξημέρωμα, και σίγουρα δεν είχε τίποτα κοινό με τον χρυσό κανόνα «βλέπετε αλλά μην αγγίζετε» όλων των στριπτιζάδικων ανά τον κόσμο. Μπορεί λοιπόν να μην είχε προλάβει να κοιμηθεί παραπάνω από δύο ώρες και οι μαύροι κύκλοι τώρα κάτω από τα γαλανά του μάτια να μην ήταν ό,τι πιο κατάλληλο για γαμπρό, δε θα άλλαζε όμως το χθεσινοβραδινό του μπάτσελορ με τίποτα

στον κόσμο. Όπως ούτε και τις αποφάσεις που είχε πάρει ως τώρα, αυτές που τον είχαν οδηγήσει δηλαδή ως εκεί.

Έβγαλε το μποξεράκι του και μπήκε στην μπανιέρα, γυρνώντας τη βρύση στο κρύο. Ένωσε το δέρμα του να ανατριχιάζει και στη συνέχεια να παίρνει φωτιά από την επαφή με το παγωμένο νερό και έβγαλε έναν βρυχηθμό που θύμιζε λιοντάρι. Σε λίγο θα κατέφθαναν φίλοι και συνεργάτες για να περάσουν μαζί τις ώρες πριν από το μεγάλο γεγονός. Είχε αγοράσει τα πιο εκλεκτά ποτά για την περίπτωση και σε μισή ώρα θα έρχονταν και τα φαγητά που είχε παραγγείλει από το πιο γνωστό του εστιατόριο, αυτό που πριν από λίγους μήνες είχε καταφέρει να κερδίσει το πολυπόθητο αστέρι Michelin. Βρισκόταν στην κορυφή του κόσμου. Και δίπλα του εκεί ψηλά θα στεκόταν πλέον και η Φανή. Χαιρόταν που το είχε τολμήσει, πολύ πιο εύκολα μάλιστα είχαν γίνει όλα απ' όσο περίμενε, λαμβάνοντας υπόψη πόσο είχε ξαφνιαστεί, σχεδόν σοκαριστεί, την πρώτη φορά που του είχε προταθεί, ως υπονοούμενο περισσότερο, η συγκεκριμένη επιλογή.

Όλα θα πήγαιναν καλά, σκέφτηκε έχοντας πια βγει από την μπανιέρα και χαϊδεύοντας το πυκνό, ιδιαίτερα περιποιημένο μούσι του. Όχι, δε θα επέτρεπε να του το ξυρίσουν. Σε καμία περίπτωση. Διότι εκείνος δεν ήταν ένας συνηθισμένος γαμπρός, και αυτός δε θα ήταν –σίγουρα όχι– ένας συνηθισμένος γάμος. Η δική του κορυφή δεν ήταν τόσο μυτερή. Και ασφαλώς δεν ήταν και τόσο... αποκλειστική. Χωρούσαν κι άλλοι εκεί. Τουλάχιστον ακόμα μία. Κοίταξε ευχαριστημένος το κινητό του. Είχε μήνυμα. Φυσικά και είχε μήνυμα...

Αργυρούπολη, στο σπίτι της νύφης, 18:00

Προσπαθούσε να χαμογελάει, να φέρεται όσο πιο φυσιολογικά γινόταν, όπως θα περίμεναν όλοι από μια νέα κοπέλα που ετοιμαζόταν να παντρευτεί, όσο περνούσε όμως η ώρα

τής φαινόταν όλο και πιο οδυνηρό. Ήταν δύσκολο να κρύψει πώς ένιωθε, να καλύψει τη θύελλα που είχε ξεσπάσει μέσα της εδώ και λίγες εβδομάδες, κι ας ήταν η ίδια που είχε αποφασίσει στη συνέχεια να το φτάσει μέχρι τέλους. Ήταν ο δικός της τρόπος αυτός να πάρει την τύχη –όχι μόνο τη δική της– στα χέρια της, ο δικός της τρόπος να τους πληρώσει όλους, όχι με το ίδιο νόμισμα, αλλά με άλλο, πολύ πιο βαρύ και αποτελεσματικό στην περίπτωση της.

«Φανή... Πού ταξιδεύεις;» τη ρώτησε η Άσπα, αφού πρώτα είχε ανταλλάξει ένα ανήσυχο βλέμμα με τη Νεφέλη. Δεν ήταν ο εαυτός της η φίλη τους. Κάτι πήγαινε στραβά, πολύ στραβά, εκείνες όμως αδυνατούσαν να προσδιορίσουν τι ήταν αυτό, από τη στιγμή μάλιστα που η Φανή τις είχε διαβεβαιώσει πως το παρελθόν θα παρέμενε παρελθόν και πως το μέλλον ήταν το μόνο που θα την ενδιέφερε πλέον. Κάτι είχε αλλάξει όμως τον τελευταίο καιρό, και αυτές οι μάλλον βαρύτερες δηλώσεις είχαν χάσει σε εγκυρότητα, πολύ περισσότερο δε σε αληθοφάνεια.

«Φανή!» πήρε τον λόγο τώρα η Νεφέλη, πιάνοντάς της απαλά τον ώμο, έτσι όπως καθόταν εδώ και ώρα μπροστά από τον ολόσωμο καθρέφτη, στολισμένη, μακιγιαρισμένη και χαμένη –ψυχικά και σωματικά– μέσα στους ταφτάδες του κατάλευκου νυφικού της. «Μπορείς ακόμα και τώρα να κάνεις πίσω...» συνέχισε με φωνή που μόλις ακουγόταν. «Δεν είναι αργά, αν το έχεις μετανιώσει. Δώσε το σύνθημα και φύγαμε. Μπορούμε να...»

Στη μέση έμεινε η φράση της, γιατί το βλέμμα της φίλης της την έκαψε, σαν να της είχε πετάξει κάποιος ζεματιστό λάδι. Λίγο νωρίτερα είχε ακούσει άλλωστε εκείνη κάτι παρόμοιο, πιο διπλωματικά διατυπωμένο βέβαια, από τον πατέρα της, που την περιέμενε τώρα στον κάτω όροφο να κατέβει. Εδώ και λίγη ώρα είχε φύγει το λεφούσι από όλους τους παρατρεχάμενους που είχε μαζέψει η μάνα της για να την καλλωπίσουν και πλέον η ώρα πλησίαζε. Πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φανταζόταν. Τσέκαρε για χιλιοστή φορά σήμερα τα μηνύματα στο

κινητό της –τίποτα– και αναστέναξε βαθιά, ενώ η κίνησή της αυτή δεν πέρασε απαρατήρητη από τις φίλες της.

«Αν νομίζεις πως ο Μάκης θα εμφανιστεί στην εκκλησία σαν εκείνη την παλιά ταινία με τον Ντάστιν Χόφμαν για να σε πάρει και να φύγετε στο ηλιοβασίλεμα, είσαι βαθιά νυχτωμένη!» της είπε η Άσπα, που δεν είχε συνηθίσει να μασάει τα λόγια της. «Γι' αυτό δεν κοιτάζεις το κινητό σου κάθε τρεις και λίγο;»

Η Φανή την κοίταξε μην ξέροντας αν έπρεπε να θυμώσει ή να γελάσει. Ήταν δυνατόν να την ήξερε η κολλητή της τόσο λίγο; Να μην καταλάβαινε τίποτα από τη θύελλα που είχε ξεσπάσει μέσα της; Πώς όμως; Γινόταν άδικη και το ήξερε. Δική της απόφαση ήταν να τις ξεκόψει απ' όλο αυτό, κι ας τις αγαπούσε και τις δυο παραπάνω από αδελφές. Ντρεπόταν. Πολύ. Και όσα είχαν συμβεί δεν μπορούσε να τα μοιραστεί με κανέναν. Ούτε καν μαζί τους.

«Θέλω να μείνω για λίγο μόνη...» είπε ψυχρά, αποφεύγοντας να τις κοιτάξει.

«Φανή... Δεν ήθελα να...» μουρμούρισε η Άσπα, που κατάλαβε μάλλον πως το είχε παρατραβήξει.

«Δεν έγινε κάτι», τη διαβεβαίωσε εκείνη κοιτάζοντάς τη για πρώτη φορά έπειτα από ώρα. «Θέλω απλώς να μαζέψω λίγο τις σκέψεις μου πριν φύγουμε για την εκκλησία».

Σαν να ήταν συνεννοημένος ακούστηκε εκείνη την ώρα η φωνή του πατέρα της από κάτω: «Σε μισή ώρα πρέπει να φύγουμε!».

Χαμογέλασε η Φανή λοξά και οι δύο φίλες της ανταπέδωσαν με συνωμοτικό ύφος το χαμόγελό της. Ο Ανδρέας Θεοχάρης, ο πατέρας της Φανής δηλαδή, ήταν γνωστός τοις πάσι για την ακρίβειά του και οποιαδήποτε αργοπορία τον έκανε να χάνει κυριολεκτικά χρόνια από τη ζωή του. Ακόμα περισσότερο και από τον γάμο αυτόν καθ'αυτόν λοιπόν –βεβιασμένος και απυυχολόγητος του είχε φανεί– τον είχε αποδιοργανώσει η επιλογή της εκκλησίας όπου θα τελούνταν το μυστήριο, καθώς αυτή δεν ανήκε στην ενορία της νύφης, όπως συ-

νηθίζοταν. Δεν ήταν φυσικά το τυπικό της υπόθεσης αυτό που τον απασχολούσε, αλλά η απόσταση από το σπίτι τους ως το Καβούρι, που μπορεί, αν πετύχαιναν κίνηση, να απαιτούσε και πάνω από μισή ώρα.

«Φύγετε...» είπε πιο συγκαταβατικά τώρα η Φανή στις φίλες της. «Πηγαίνετε να τον ηρεμήσετε και θα κατέβω κι εγώ σε λίγο».

Δεν της έφεραν αντίρρηση. Δεν είχαν λόγο. Αδύνατον θα ήταν ούτως ή άλλως να φανταστούν αυτό που θα ακολουθούσε.

Καβούρι, Ιερός Ναός Αγίου Γεωργίου, 19:10

Εδώ και ώρα είχε αρχίσει να μαζεύεται κόσμος στο προαύλιο της εκκλησίας, κι ας μην είχε και τόση ζέστη στην πευκόφυτη αυτή περιοχή που βρισκόταν αρκετά κοντά στη θάλασσα. Ευτυχώς δε φυσούσε και έτσι ο υπέροχος στολισμός παρέμενε ανέπαφος στη θέση του εντυπωσιάζοντας τους πάντες. Το κατάλευκο εκκλησιάκι με την καμπυλόσχημη στέγη ήταν λες και το είχε σκάσει από κυκλαδίτικο νησί, ενώ πάνω σε ειδικά διαμορφωμένα σταντ, καλυμμένα με λευκά πέπλα, βρισκόνταν τεράστια βάζα με παιώνιες, ορτανσίες και λυσίανθους –όλα σε παστέλ αποχρώσεις–, δημιουργώντας έτσι έναν διάδρομο που θα διέσχιζε η νύφη αγκαζέ με τον πατέρα της για να την παραδώσει εκείνος στον γαμπρό, ο οποίος περίμενε ήδη εδώ και περίπου είκοσι λεπτά με την ανθοδέσμη στα χέρια.

Είχε αρχίσει να νιώθει εκνευρισμό ο Ηλίας, κι ας προσπαθούσε επιμελώς να το κρύψει. Γνώριζε φυσικά πως οι νύφες είθισται να αργούν, και στην ουσία είχαν περάσει μόλις δέκα λεπτά από την προκαθορισμένη ώρα του μυστηρίου, σ' εκείνον όμως φαινόταν αιώνας. Δεν ήταν πως ανυπομονούσε και τόσο για αυτόν τον γάμο ούτε φυσικά πως πέθαινε για να τη δει. Του άρεσε πολύ. Τόσο η ίδια όσο και η ιδέα πως θα την είχε πλέον δική του, ως εκεί όμως. Δεν

ήταν τρελός και παλαβός μαζί της, και αν το σκεφτόταν ψυχρά, ούτε καν ερωτευμένος. Είχε πάρει όμως τη συγκεκριμένη απόφαση ύστερα από ώριμη σκέψη, απολαμβάνοντας μάλιστα και αυτή τη μάλλον νοσηρή αίσθηση κινδύνου που υπέβασκε σ' αυτήν. Η ζωή ήταν μικρή και του άρεσε να τη ζει στο έπακρο, ενώ το «ζην επικινδύνως» ήταν αγαπημένο του μότο, όπως αποδείκνυαν και τα διάφορα ακραία σπορ στα οποία διέπρεπε όποτε έβρισκε χρόνο.

Κοίταξε το πανάκριβο Ρόλεξ στον καρπό του και έβρισε για άλλη μία φορά από μέσα του, λίγο πιο χυδαία τώρα απ' ό,τι πριν. Σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε την καλοντυμένη γυναίκα απέναντί του, που τον κοιτούσε πολύ πιο έντονα απ' όσο θα επέτρεπε κανονικά η συγκεκριμένη κοινωνική συνθήκη. Της χαμογέλασε αδιαφορώντας κι εκείνος, όπως κι αυτή, για τον κόσμο γύρω τους και ένιωσε το αίμα να φουσκώνει στις φλέβες του, όπως κάθε φορά που την έβλεπε, ντυμένη ή γυμνή, δεν είχε σημασία. Την ήθελε και αυτό δε θα άλλαζε, με γάμο ή χωρίς. Σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις του, έγλειψε προκλητικά τα χείλη της και χαμήλωσε το βλέμμα της προς τον καβάλο του, κι εκείνος σκέφτηκε την πιθανότητα να έβρισκε αργότερα την ευκαιρία να την ξεμοναχιάσει στο εστιατόριο όπου θα γινόταν η δεξίωση –δικό του ήταν κι αυτό– στο κελάρι με τα σπάνια, πανάκριβα κρασιά ίσως, για το οποίο μόνο εκείνος είχε το κλειδί. Ή ίσως και στις τουαλέτες, εκεί όπου το ρίσκο να τους πάρει κάνα μάτι θα ήταν μεγαλύτερο, γεγονός που τον εξίταρε τώρα ακόμα περισσότερο. Ναι, σίγουρα θα έβρισκε ευκαιρία. Αργότερα, όταν όλοι θα ήταν μισομεθυσμένοι και χαμένοι στη δική τους παραζάλη. Αρκεί να έφταναν ως εκεί. Αρκεί να τελείωνε επιτέλους αυτό το πανηγυράκι.

Μετέφερε το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο και κοίταξε ανυπόμονα και πάλι το ρολόι του. Τι στο διάολο; Πόσο θα έπρεπε να την περιμένει ακόμα; Έσφιξε τα χείλη και σημείωσε νοερά να της ξεκόψει στο μέλλον τέτοιες συμπεριφορές. Αν ήθελε να τα πάνε καλά...

Ούτε ήξερε πόση ώρα είχε περάσει –είχε αποφασίσει να μην ξανακοιτάξει το ρολόι του, καθώς είχε δει αδιάκριτα βλέμματα γύρω του να επικεντρώνονται σε αυτή την κίνησή του–, οι ψίθυροι όμως πλέον είχαν αρχίσει να δυναμώνουν. *Πού είναι η νύφη; Τι ώρα είναι; Πουντιάσαμε πια εδώ έξω! Τι ώρα θα ξεκινήσει το μυστήριο; Μήπως κάτι δεν πάει καλά;*

Γύρισε και αγριοκοίταξε τον κόσμο πίσω του και για λίγο κόπηκαν όλα τα σχόλια μαχαίρι. Αγνόησε και το γεμάτο ερωτηματικά βλέμμα του παπά, που είχε βγει από τον ναό για να δει προς τι η καθυστέρηση, έψαξε, με την καρδιά του να χτυπάει δυνατά –από θυμό, ναι, σαφέστατα από θυμό–, το μόνο βλέμμα που θα μπορούσε να τον καλμάρει. Τα έχασε όταν δεν την είδε εκεί, απέναντί του. Έψαξε πανικόβλητος στο πλήθος γύρω του, αδιαφορώντας πλέον για την εικόνα που έδινε, δεν την είδε όμως πουθενά. Και τότε κατάλαβε... Είχε δίκιο ο κόσμος. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Καθόλου καλά!

Αργυρούπολη, στο σπίτι της νύφης, λίγη ώρα νωρίτερα

Ήταν έτοιμη να σηκωθεί για να κατέβει κάτω. Είχε έρθει η ώρα. Στο τηλέφωνό της ακούστηκε επιτέλους ο ήχος που ανέμενε όλη μέρα –γιατί άραγε, τι ακριβώς περιέμενε πως θα συνέβαινε;– κι εκείνη έκανε να πεταχτεί για να το πιάσει. Δεν μπόρεσε. Τι ήταν αυτό που μόλις είχε νιώσει βαρύ στον ώμο της να την πιέζει προς τα κάτω; Άργησε να καταλάβει πως κάτι –κάποιος, πιο σωστά– την κρατούσε καθηλωμένη στη θέση της. Έκανε να φωνάξει, ο τρόμος όμως την είχε παραλύσει, ούτε άχνα δε βγήκε από μέσα της παρά μονάχα ανοιγόκλεισε το στόμα της σαν ψάρι μέσα στη γυάλα. Προσπάθησε να στρέψει το κεφάλι της και πάλι προς τον καθρέφτη, να δει ποιος στεκόταν εκεί, πίσω της, δεν τα κατάφερε όμως. Ένα οξύ τσίμπημα στον λαιμό την ξάφνιασε, ενώ την ίδια στιγμή μια μαύρη κουνούλα σκέπασε βίαια το κεφάλι της. Θέλησε να αντιδράσει, να αμυνθεί, να παλέψει, το σώμα της όμως

ήταν ξαφνικά πιο βαρύ και από μολύβι, ενώ στο μυαλό της ένιωθε σαν να έσβηναν τα φώτα, το ένα μετά το άλλο. Αισθάνθηκε το χοντρό ύφασμα να κολλάει στο πρόσωπό της, την ανάσα της να κόβεται, δάκρυα να μουσκεύουν τα μάγουλά της. Τι συνέβαινε; Τι της συνέβαινε; Κάποιος τη σήκωσε με φόρα και τη φόρτωσε στον ώμο του σαν να ήταν σακί με πατάτες. Άκουσε την μπαλκονόπορτα να ανοίγει και ένιωσε για λίγο το σώμα της να αιωρείται στο κενό. Κι έπειτα; Έπειτα τίποτα. Σκοτάδι.

Κρίμα το χτένισμα και το μακιγιάζ τόσες ώρες, ήταν η τελευταία της σκέψη πριν χάσει τις αισθήσεις της.

ΓΑΜΗΛΙΟ ΜΕΝΟΥ

Το καθυσόρισμα

Κάτι παλιό, κάτι καινούργιο, κάτι δανεικό και κάτι γαλάζιο.

Το ορεκτικό

«ΣΑΛΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ»

Φρέσκια απιστία με σπόρους προδοσίας
και φρεσκοτριμμένα εκδίκηση.

Το κυρίως πιάτο

«ΠΑΛΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ»

Χειροποίητο καυστικό υγρό, γεμιστό με ματαιοδοξία
σε σάλτσα από ναρκισσισμό και δυσπιστία.

Το επιδόρπιο

«ΤΡΙΠΛΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Στρώσεις μαύρης απόγνωσης, λευκής δαντέλας και κόκκινου
αίματος με φρούτα του λάθους και παράνομους καρπούς.

Ξυπνάστε με:

«ΑΔΕΙΟ ΝΥΦΙΚΟ»

Αφρώδες κοκτέιλ τύψεων, κινδύνου και φόβου
με σταγόνες από φρέσκα δάκρυα.

ΚΑΛΗ ΣΑΣ ΑΠΟΛΑΥΣΗ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32109